

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 016389 11 Квлз
Бања Лука, 25.7.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Биљане Томић, Др Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног Ц. Т. због стицаја кривичних дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске и оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. истог закона, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат В. Л. из Б., против правоснажне пресуде Основног суда у Бијељини број: 80 0 К 016389 10 К од 25.6.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.7.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број: 80 0 К 016389 10 Кж од 25.11.2010. године, преиначена је у одлуци о казни пресуда Основног суда у Бијељини број: 80 0 К 016389 10 К од 25.6.2010. године, у дијелу који се односи на кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), тако што је осуђени за ово кривично дјело, за које је оглашен кривим том пресудом, осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. У дијелу који се односи на кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС и изречену новчану казну за то дјело у износу од 1.500,00 КМ, пресуда Основног суда у Бијељини је остала неизмјењена.

Против те пресуде бранилац осуђеног, адвокат В. Л. из Б. је поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона, с приједлогом да се уважавањем Захтјева преиначи побијана правоснажна пресуда, тако што ће се одуђени ослободити оптужбе, или да се укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати Основном суду у Бијељини на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев, републички тужилац је оспорио основаност захтјева образлажући тиме да се наведеним захтјевом у суштини оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, па како правоснажном

пресудом није повријеђен Кривични закон, јер се разлози у захтјеву искључиво односе на приговоре о оцјени доказа од стране суда, то је предложио да се Захтјев као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредби члана 353. ЗКП-а, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредби члана 349. став 1. ЗКП-а може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

Према образложењу Захтјева, повреда Кривичног закона, у овом случају, је почињена на начин што је суд погрешно утврдио одлучне чињенице и на тако утврђено чињенично стање погрешно примјенио закон на штету осуђеног, када га је огласио кривим за кривична дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске и оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. истог закона. При томе се наглашава да је такво чињенично стање резултат погрешне оцјене доказа, те се развија теза да је осуђени поступао у нужној одбрани, а у најнеповољнијем случају за осуђеног у прекорачењу нужне одбране, или пак да је поступао на мах. Код таквог чињеничног стања, према становишту Захтјева, суд је, поштујући претпоставку невиности и начело *in dubio pro reo*, могао и морао оптуженог (сада осуђеног) ослободити оптужбе, како је то одбрана и предлагала.

На наведеним аргументима Захтјева не може се, по оцјени овог суда, темењити тврдња да је у поступку доношења правоснажне пресуде повријеђен Кривични закон на штету осуђеног.

Наиме, повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 349. ЗКП-а, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Искључена је могућност побијања правоснажне пресуде овим ванредним правним средством по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, се не може успоставити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Како из образложења Захтјева произлази да се Захтјевом, на темељу властите оцјене доказа, првенствено доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде у погледу одлучних чињеница, а слиједом тога се на темељу таквих недостатака правоснажне пресуде изводи тврдња о погрешној примјени Кривичног закона, то нема мјеста овом основу побијања правоснажне пресуде, јер нужна претпоставка за позивање на повреду Кривичног закона је, како је већ напријед наглашено, респецтовање чињеничне основе на коју је закон примјењен, као потпуне и правилне.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да је неоснован поднесени захтјев за заштиту законитости, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису почињене, ради чега је, у смислу одредбе члана 354. ЗКП-а, исти као неоснован одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић